

Prædiken til 1. søndag i fasten

Matt. 4, 1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at fristes af Djævelen. Og da han havde fastet i fyrre dage og fyrre nætter, led han til sidst sult. Og fristeren kom og sagde til ham: »Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her skal blive til brød.« Men han svarede: »Der står skrevet: »Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund.« « Da tog Djævelen ham med til den hellige by, stillede ham på templets tinde og sagde til ham: »Hvis du er Guds søn, så styr dig ned. For der står skrevet: »Han vil give sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten.« « Jesus sagde til ham: »Der står også skrevet: »Du må ikke udæske Herren din Gud.« Igen tog Djævelen ham med sig, denne gang til et meget højt bjerg, og viste ham alle verdens riger og deres herlighed og sagde til ham: »Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.« Da svarede Jesus ham: »Vig bort, Satan! For der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« Da forlod Djævelen ham, og se, der kom engle og sørgede for ham. Matthæusevangeliet 4,1-11

Jeg ved ikke, om I har lagt mærke til det, men der er ro på ateistisk forening i øjeblikket. Det er i hvert fald et stykke tid siden, de sidst har ringet med klokkerne, dvs. været i medierne og på nakken af folkekirken og kristendommen, eller haft bannere på busserne for at få folk til at melde sig ud af kirken. Måske er det bare stilhed før storm, - hvem ved?

I øvrigt, nu vi er ved det, så har vi jo egentlig siden tidernes morgen aldrig talt og debatteret religion, dens betydning og vægt, så meget som vi gør det i dag. I dag, modsat tidligere hvor det nærmest var tabu, så taler vi meget om det nu.

Det er der mange, der gør, og mange forhold sig rent faktisk positivt overfor folkekirken. Kaldet sig eventuelt kulturkristne, ja måske ligefrem mere end det.

Siger, at man ligefrem er troende, og at man derfor også går i kirke og til gudstjeneste i hvert fald en gang imellem.

Selv skuespillere gør det, f.eks. Lars Mikkelsen, der spillede provsten Johannes Krogh i "Herrens veje". Han har offentligt fortalt, at han nu er blevet døbt. Det var han nemlig aldrig blevet, men nu har han fået et personligt forhold til Vor Herre og kristendom.

Nu skal vi jo ikke lade følelserne løbe af med os. Det siger jeg, for der er jo også, og

det må man jo til en vis grad give ateisterne ret i, der er jo også noget irriterende ved kristendommen og evangelierne.

Det irriterende er, at evangeliet og Jesu ord, som vi kender dem fra Det Nye Testamente, jo har det med at sætte det klare lys på os. Dvs. skildre os som dem vi er bag det hele. Det sker samtidig med, at det hele altid bliver så mærkeligt vendt på hovedet. I hvert fald bliver mange af vore forestillinger, om hvem der er de rigtige og forkerte vendt på hovedet.

F.eks. trak Jesus engang et lille barn, som dengang – modsat nu – ikke blev betragtet som noget som helst, ind imellem de granvoksne disciple. Disciplene kæmpede alle om hans specielle gunst og om at blive den første og største, men til dem var det så Jesus sagde; at hvis ikke I tager imod Guds rige, som dette uvidende barn, ja så kommer I slet ikke ind i det. Altså ind i Guds rige.

Han gjorde også noget andet. Det var det, vi hørte før.

Han gjorde den der tjener større end alle dem der sad til bords, og som lod sig opvarte og betjene. Det er da at vende tingene på hovedet, må man sige.

Nu er det jo sådan, at vi som disciplene har det med, at vi gerne ser os selv først. Vi vil selv. Det er jo også det rareste. I hvert fald når det hele går som det skal. Hvorfor?

Jo, fordi vi synes det er ydmygende at høre, at vi lever af Guds nåde og af den alene. Det var derfor man dengang slog Kristus ihjel. Det gjorde man langfredag ved at hænge ham op på et kors. Men det samme sker jo for så vidt i dag hver gang vi, du og jeg, i overført forstand svigter det dobbelte kærligheds bud, der siger, at vi skal elske Gud

og vores næste. Ofte gør vi jo det modsatte, eller i hvert fald er vi ofte lunkne.

Vi falder ofte for fristelser, og det er ikke altid som sagt kun det søde vi falder for. Samvittigheden, hver vores, er nemlig rimelig nem at snyde, så tingene som regel altid kommer til at falde ud til vores egen fordel. Og det ved vi godt, inderst inde, eller som Søren Kirkegaard siger det, - *du og samvittigheden er eet*, - den ved derfor alt, hvad du ved, og den ved også at du ved det.

Kristendom er ikke os som sådan. Det kan vi nemlig slet ikke leve op til, i hvert fald de færreste af os. Nej kristendom det er derimod evangeliet i sig selv. Gudskelov! Vores virkelighed, kan man sige. Det er vores selvoptagethed, det er vores vantro, det er vores tvivl og svigt. Med andre ord alt det der sker langfredag. Guds virkelighed det er derimod påskemorgen.

Det er livets, det er kærlighedens, det er tilgivelsens sejr over vores had, uforsønlighed og død.

I dagens evangelium bliver Jesus fristet med de fristelser, vi fristes af: Sandhed og løgn, og godt og ondt stilles overfor hinanden. Dvs. i evangeliet er der Gud, himlens og jordens skaber, og så er der Guds modstander. I nogens øjne er disse måske det samme, Gud og det onde, når verden den nu ser ud som den gør. For hvad er hvad?

Alligevel er der i ordets egentlige forstand en fanden til forskel. Der er bl.a. den forskel, at Gud vil det, der gør min næste godt, fanden vil udelukkende det, der gør mig selv godt. Det er det Jesus spænder ben for i dag i evangeliet, eller i hvert fald det, han afslører og sætter i kontrast ved at sige; ”Vig bag mig satan” Men hvorfor, når vi nu afsløres af

evangelierne, hvorfor slipper vi så ikke bare af med Kristus, som ateisterne jo ønsker sig det?

Det gør vi ikke, fordi han i vores dåb har sagt: ”Se jeg vil være med dig alle dine dage indtil verdens ende”. Dvs. altid også selvom vi, du og jeg, vender ryggen til. Så er Gud der, stadig fuld af nåde, tilgivelse og kærlighed. Trods alt. Det er virkeligheden og det er kristendom.

Det må det være, for i dåben døbes vi nemlig til at tilhøre den korsfæstede, men opstandne Kristus som brugte sit liv, ikke på at få det godt, men han brugte det til at gøre godt.

Ikke mindst så viste Kristus os, at kærligheden altid har sin pris også i yderste konsekvens, men alt det skal vi høre om, når vi når til langfredag.

Amen

Jens Michael Nissen
Egebjerg Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

336: Vor Gud han er så fast en borg

435: Aleneste Gud i Himmerig

582: At tro er at komme

637: Du, som mætted tusind munde

192: Hil dig, Frelser og forsoner 3 sidste vers

624: Gud er Gud, før jorden skabtes

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk